

KOMARAC I SLON – ČUDA BOŽIJEG STVARANJA

Kao primjere čudesnog Božijeg stvaranja razmotrićemo jednu od najmanjih i jednu od najvećih životinja na našoj planeti – komarca i slona. Masa komarca je, približno, 2,5 mg (za jedan kilogram trebalo bi 400 hiljada komaraca) a masa slona ide i do 7500 kg, što bi značilo da u jednog slona možemo „staviti“ 3 milijarde komaraca. U čemu je posebnost „projekta i konstrukcije“ ovih stvorenja, po čemu su to čuda tehnologije nedostupne ljudima i daleko iznad naših znanja, istražićemo u nastavku ovog članka.

Stvaranje iz ničega i pretvaranje neživog u živo

Prije bilo kakve analize moramo podsjetiti da znanost nema odgovore na dva suštinska pitanja. Prvo je pitanje o stvaranju iz ničega a drugo o postanku života iz nežive materije. Da se to nije dogodilo ne bi bilo svemira, ni Zemlje, ni nas samih, pa onda ni komarca ni slona.

Možete li zamislite ništa, totalno ništavilo u kojem nema ama baš ničega, u kojem ništa ne postoji. *Kako iz takvog ništavila, iz ničega, može da nastane nešto?* Čovjek, objektivno, nema pojma kako je nastao materijalni svijet iz singulariteta, početne tačke Velikog praska, prije koje nije bilo ničega. Znanost nema odgovora na to pitanje, ali za vjernike u islamu odgovor je jednostavan: *Reci: "Allah stvara iz ničega, zatim će to ponovo učiniti!"*..(Junus, 34)

Drugo suštinsko pitanje, na koje također nema znanstvenog odgovora je *kako je iz nežive materije nastao život?* Pošto znanstvenici ne vole priznati da nešto ne znaju, za traženje odgovora na ovako zahtjevno pitanje formirana je potpuno nova grana znanosti pod nazivom *abiogeneza* koja istražuje nastanak života na Zemlji iz nežive materije. Aminokiseline, koje grade živi svijet, sudjeluju i u kemijskim nebiološkim reakcijama, dok u živim organizmima one čine osnovu za izgradnju proteina od kojih se sastoji svaki život. Informaciju o sintezi proteina imaju nukleinske kiseline (DNK i RNK). Koja je skupina molekula nastala prva, je ključno pitanje abiogeneze. Za muslimane, odgovor je, opet, jednostavan: „...*On iz neživa izvodi živo, iz živa neživo – to vam je, eto, Allah, pa kuda se onda odmećete?*“ (El-Enam, 95)

Pokušaji evolucionista da daljnji razvoj života, nastanak biljnog i životinjskog svijeta, objasne svojom pseudoznanstvenom teorijom su daleko od toga da daju bilo kakva pouzdana i znanstveno prihvatljiva objašnjenja, što ćemo zorno pokazati na primjeru komarca i slona.

KOMARAC

Od naših domaćih autora, Mustafa Mlivo (1) je prvi detaljnije pisao o izvanrednim osobinama komarca (mušice), koje kao primjer ističe Kuran u suri El-Bekare:

„Allah se ne ustručava da za primjer navede mušicu ili nešto sićušnije od nje; oni koji vjeruju – ta oni znaju da je to Istina od Gospodara njihova; a oni koji ne vjeruju – govore: "Šta to Allah hoće sa ovim primjerom?" Time On mnoge u zabludi ostavlja, a mnogima na Pravi put ukazuje; ali, u zabludi ostavlja samo velike grješnike,“ (El-Bekare, 26)

U svjetlu najnovijih znanstvenih dostignuća (2001. - 2011.) pokazaćemo da je komarac, iako tako sićušan, potpuno zaslužio da bude istaknut kao primjer tog čudesnog stvaranja.

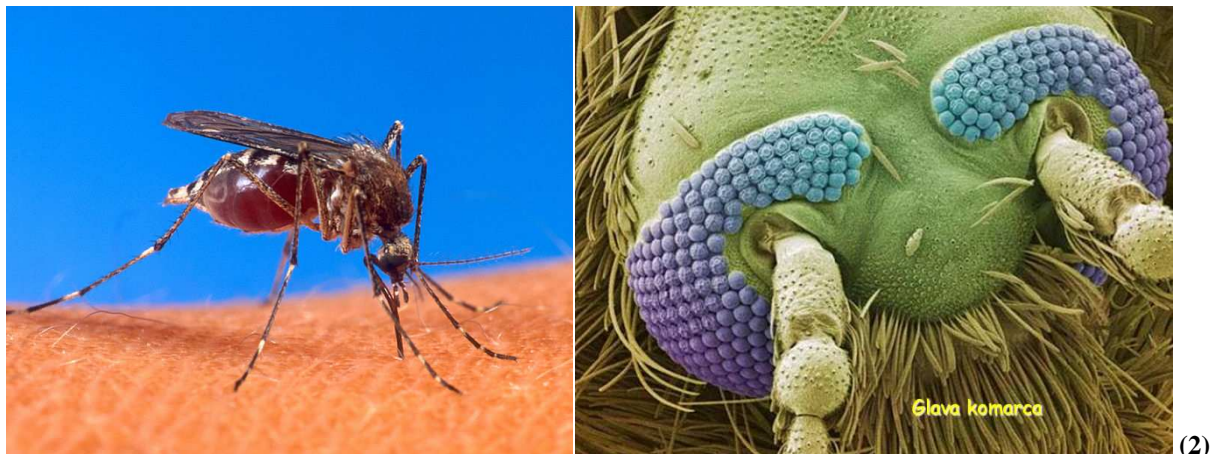
(1) Mustafa Mlivo, *Kuran ispred nauke i civilizacije*, 2001, str 12-14

Savršenstvo odraslog komarca

Komarac je insekt iz porodice Culicidae. Postoji oko 3.500 vrsta komaraca, uvrštenih u 31 rod, širom svijeta. Ovi maleni insekti pojavili su se prije oko 170 do 300 miliona godina. Dužina komarca je približno 3–5 mm, a masa je, kao što smo već rekli, oko 2,5 mg.

Na samom početku moramo odmah reći da evolucionisti prejednostavno postavljaju stvari kada kažu – tada i tada se pojavila neka nova vrsta. Ne postoji nikakav slijed prelaznih vrsta ili podvrsta koje prethode ili nastavljaju niz određene biljne ili životinjske vrste. Tako je i sa komarcima – oni nemaju svog evolucionog pretka niti imaju evolucionog nasljednika – takvi su kakvi su - niti je neka vrsta evoluirala u komarce niti su komarci evoluirali u neku novu vrstu. Otkud i kako su se pojavili kao posebna vrsta, kako su nastali sa svim svojim specifičnostima, oficijelna znanost ne može odgovoriti.

Tijelo komarca građeno je od slijedećih dijelova: *Glava* - usni organi, osjetila, složene oči i ticala; *Prsa* - noge i krila - organi za kretanje; *Zadak* - organi za probavu, izlučivanje i razmnožavanje. Komarac počinje letjeti opremljen specijalnim sistemom opažanja pomoću kojega utvrđuje mjesto svoje potencijalne „žrtve“. On ima posebnu moć opažanja pomoću temperature, što mu omogućava da svoj plijen otkrije i u mrklom mraku. Opremljen je sa krajnje osjetljivim toplotnim receptorima. Oni zapažaju stvari okolo sebe u različitim bojama, zavisno od njihove tjelesne temperature. Toplotni receptori komarca su tako osjetljivi da *osjete temperaturnu razliku od jednog hiljaditog dijela stepena Celzijusa*. Komarci nas, vrlo lako, pronalaze i na razdaljini od 35 metara jer detektuju ugljen-dioksid koji izdišemo i mliječnu (oksiopionsku) kiselinu, koja je prisutna na našoj koži. Konkretno, najnovija otkrića govore o čak 27 receptora komarca koji reagiraju na neke sastojke u ljudskom znoju. Odaje nas i toplota tijela, kao i pokreti koje komarci nepogrešivo primjećuju.

Kad pogledate gornje slike počinjete shvaćati kakva kompleksnost se krije u tom sićušnom stvorenju. Na slici lijevo komarac izgleda kao sofisticirani leteći borbeni stroj pripremljen za akciju i opremljen detektorima za ustanovljavanje temperature zraka, vlage i mirisa. Na slici desno liči na predatora iz naučnofantastičnih filmova. Posebnost komarca su i njegove oči, jer on nema dva oka kao mi - komarac ima skoro stotinu očiju. Ove oči su vrlo složene i nalaze se na vrhu njegove glave (na slici desno) i u kombinaciji sa ostalima osjetilima upotpunjuju arsenal komarčeve borbene opreme.

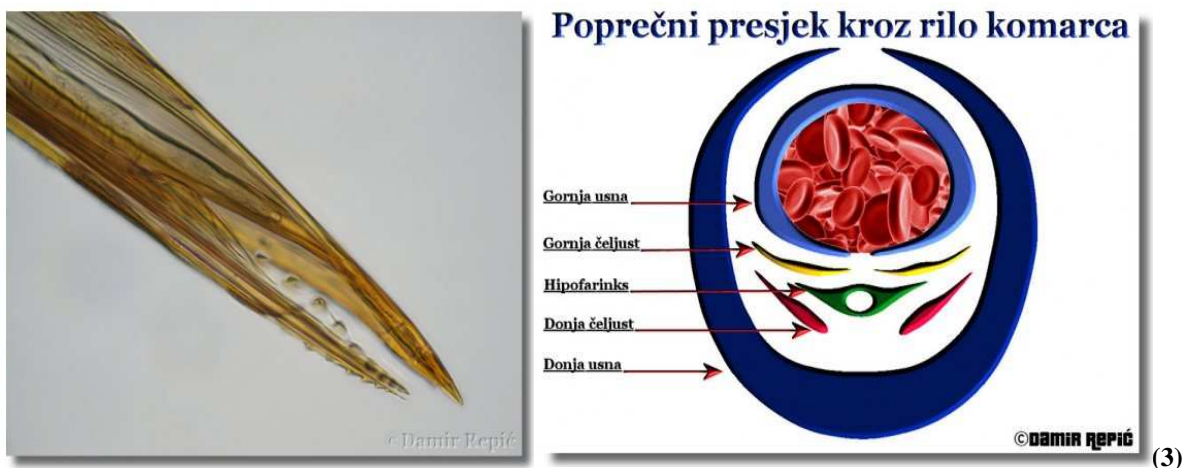
(2) <http://bayer-veterina.hr/scripts/pages/hr>

Zašto postoje komarci? Logičan odgovor je, da bi se njima hranile ptice i drugi insekti. Međutim, komarci imaju veliko medicinsko i veterinarsko značenje zbog svoje uloge u prijenosu različitih bolesti (virusnih, bakterijskih i parazitaranih) tzv. *Vector Borne Diseases*. Kod pasa imaju najveće značenje kao prenosioci uzročnika pseće dirofilarioze, dok kod ljudi prenose uzročnike malarije, žute groznice, virusa encefalitisa i druge. Komarci su odgovorni za veliki broj smrtnih slučajeva. Naime, jedna od sedamnaest osoba u svijetu umire od bolesti koje prenose komarci. To je više ljudi nego što ih umre od AIDS-a.

Koliko god nam to izgledalo nevjerovatno ili teško shvatljivo, svrha postojanja komaraca u Božijem planu jeste, između ostalog, i regulacija ravnoteže ekološkog zemljinog sistema na način da virusi ili bakterije, uzročnici bolesti, u komarcu kao domaćinu dobijaju svoj prostor za preživljavanje i razmnožavanje s jedne strane, dok s druge strane ljudi i životinje koji umiru od tih bolesti predstavljaju dio populacije koji je u tom sistemu predviđen za nestajanje. Sposobnost čovjeka da se zaštiti od toga dio je njegove borbe za opstanak na planeti.

Fascinantna tehnika sisanja krvi

Ono što nam prvo padne na pamet o komarcima je da su oni krvopije i da se hrane krvlju. Ipak ovo nije baš posve tačna informacija, jer krv sisaju isključivo ženke i to zbog toga što proteini iz krvi trebaju razvoju njihovih jajašaca. Inače, i mužjaci i ženke se hrane cvjetnim nektarom. Pošto komarac sleti na svoj cilj, on prvo detektira mjesto, koristeći dvije naprave oko svojih usta. Žaoka (rilo) nalik na špic zaštićena je specijalnom navlakom koja se svlači za vrijeme sisanja krvi. Komarac ne ubada kožu na način da pritiskom utisne žaoku. Ovdje taj posao obavlja gornja čeljust, oštra kao nož sa zubima (ima ih čak 47 kažu najnoviji podaci) koji su povijeni unazad. *Čeljust se kreće naprijed-nazad, kao pila, dok ne rasiječe kožu* (slika lijevo). Komarci imaju, zapravo, usnu organizaciju projektiranu za bodenje i sisanje čiji su glavni dijelovi: donja i gornja usna, donja i gornja čeljust i hipofarinks. što se lijepo vidi na poprečnom presjeku kroz rilo komarca, na slici desno (sve to u tako malom organu).

Kada žaoka, umetnuta kroz ovaj rez na koži, dosegne krvni sud, bušenje prestaje. Sada je vrijeme da životinjica sisa krv. To neće biti nimalo jednostavno jer znamo da, na najmanje oštećenje krvnog suda, ljudsko tijelo reaguje lučenjem enzima koji zgrušava krv i sprečava njeno oticanje. Ovo bi trebao biti nerješiv problem za komarca jer tijelo čovjeka reaguje i na rupicu, koju je napravio komarac, pa bi se krv zgrušala i odmah počeo popravak krvnog suda.

(3) <http://mikrosvijet.files.wordpress.com/2010/06/labela-komarca.jpg>

Debljina sisaljke kroz koju komarac treba da usisa krv je otprilike kao dlaka čovjeka (oko desetinke milimetra). Zamislite da trebate probušiti po dužini dlaku čovjeka! Ta šupljina je toliko uska i malena da bi je i najmanji početak zgrušavanja krvi odmah začepio. Ovo znači da komarac ne bi, uopće, bio u stanju da posisa krv. Ali, komarac ovaj problem eliminiše na specijalan način. *Prije nego što počne sisati krv, on u otvor, koji je načinio na tijelu čovjeka, izlučuje sekret kojim neutrališe enzim, koji bi trebao zgrušati krv.* Svrab i nateknutost mjesta koje je ujeo komarac uzrokovani su, upravo, reakcijom našeg organizma na ovaj sekret komarca koji sprečava zgrušavanje krvi.

Ovo je jedan izvanredan proces koji nam nameće slijedeća pitanja: Kako komarac zna da u ljudskom tijelu postoji enzim za zgrušavanje krvi? Da bi proizveo, u svom tijelu, sekret za neutralizaciju djelovanja tog enzima, on bi trebao da zna njegov kemijski sastav. Kako je to moguće? Čak i kada bi komarac, nekako, došao do tog saznanja, kako bi proizveo taj sekret u svom tijelu, kao i svu tehnologiju koja je potrebna za njegov transfer do žaoke.

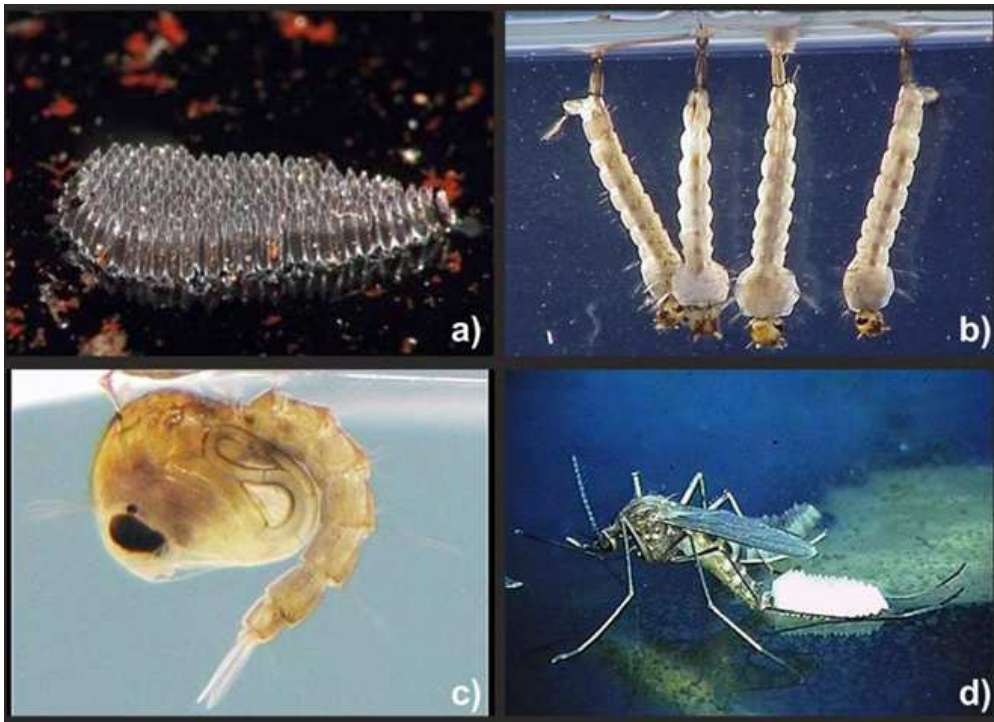
Moramo podsjetiti i na, naoko, nebitan ali vrlo važan detalj. Kad je sve pripremljeno, prorezana rupica, spriječeno zgrušavanje krvi, zabodena žaoka – treba krv usisati – kako to komarac izvodi? Treba stvoriti podtlak tačno odgovarajuće vrijednosti, tako da se krv može usisati u odgovarajućoj količini i odgovarajućom brzinom. Sjetite se kako to izgleda kad pijete sok na slamku. Nama je to lako jer smo savladali tehniku sisanja iskustveno, ali ko je, na primjer, učio dijete od dvijet tri godine da koristi slamku vidio je da to baš i nije tako jednostavno. A mi smo inteligentna vrsta - kakva je šansa da to naučite komarca? Odgovor je jasan - komarac nema nikakve predispozicije, niti tehnologiju ili laboratorijsku opremu za bilo šta od navedenoga. Riječ je o insektu od nekoliko milimetara bez ikakvih spoznaja, tako da evolucijsku priču o pokušajima i pogreškama ovdje moramo odmah odbaciti jer vrsta komarca na može nikako preživjeti ako ženka ne dobije potrebnu količinu krvi za svoje potomstvo. Komarac nema šanse da se evolucijskim učenjem ili selekcijom boljih ili lošijih rješenja osposobi za proizvodnju sekreta protiv zgrušavanja krvi. A to je samo jedan od detalja u njegovoj konstrukciji koja se nije mijenjala u zadnjih 170 ili 300 miliona godina.

Kompleksnost razmnožavanja

Jaja komarca, koja su se razvila nahranjena krvlju, ženka polaže na vlažno lišće za vrijeme ljeta ili jeseni. Prije toga majka prethodno ispita tlo, koristeći receptore ispod svog stomaka. Pošto nađe pogodno mjesto, ona počinje polagati jaja. Jajašca, koja su kraća od jednog milimetra bivaju poredana u redove ili grupe. Potrebna je čitava zima da bi se završio period inkubacije. Kada se završi inkubacioni period, larve (ličinke) počinju da izlaze iz svojih jaja. Larva cijelo vrijeme visi obješena naopako pod vodom. Naročit sekret sprječava vodu da procuri u otvore kroz koje larva diše. Glava larve komarca je dobro razvijena, nosi par antena i par složenih očiju. Upadljive čekinje oko usnog otvora su prisutne kod većine vrsta, i služe za usmjeravanje vode sa hranljivim česticama u usni otvor. Ova metoda za uzimanje hrane je, zaista, impresivna. *Larve prave male vrtloge u vodi sa svoja dva ekstremiteta u vidu lopatica i tako usmjeravaju bakterije i druge mikroorganizme da plove prema njihovim ustima.*

Nakon što se larva presvukla 3 puta dolazi četvrti stupanj kad larve imaju razvijene sve diferencijalne karaktere. Tada prestaje uzimanje hrane i larve četvrtog stupnja se pripremaju za stadijum kukuljice (lutke). Ovaj stadijum traje oko 2 dana, u zavisnosti od temperature. U ovoj fazi dešava se metamorfoza. Neki organi larve se histolizuju, dok se formira tijelo odraslog insekta kroz razvoj inicijalnih ćelija koje su mirovale u tijelu larve. Glava i toraks su spojeni u cefalotoraks, koji nosi par respiratornih cjevčica postavljenih dorzalno.

Neki od budućih organa komarca se mogu nazrijeti kroz cefalotoraks a najupadljiviji su par tamnih složenih očiju, savijena krila, noge i proboscis. Za vrijeme ove posljednje faze metamorfoze životinja se susreće sa opasnošću da se uguši jer joj se mogu zatvoriti dišni otvori koji vire iznad vode, zato se počev od ove faze disanje obavlja kroz dvije nove respiratorne cjevčice koje su se pojavile na tijelu kukuljice. Ovo je razlog što se ove dvije cjevčice dodatno izdignu iznad vode prije promjene kože. Na slijedećoj slici prikazani su razvojni stadiji od jajašaca do odraslog komarca.

Razvojni stadiji komarca: a) jajašaca, b) larve, c) kukuljica; d) odrasla jedinka (<http://labs.biologija.unios.hr>)

Sada je vrijeme za jedinku koja je u ovoj fazi dovoljno odrasla da se oslobodi svoje „futrlice“ iz koje izlazi tako različito stvorenje, da je doista teško vjerovati da se radi o dvije razvojne faze istog bića. Kada je poslednji stadijum metamorfoze gotov, uzdužno puca kutikula cefalotoraksa sa dorzalne strane i odrasli komarac se polako izvlači napolje. Nakon izlaženja iz kukuljice, pritisak hemolimfe omogućuje ispravljanje nogu i krila. Komarac se lagano „napuhne“ kao automatski čamac za spašavanje. *Nakon nekoliko minuta*, kada je slabašna kutikula sklerotizovana, *komarac već može da leti*. Čudo je da komarac kompletan period odrastanja (sa složenim fazama razvoja) provodi pod vodom i da iz podvodnog svijeta izlazi kao perfektno dizajniran sa svim organima potrebnim za svoj leteći život na kopnu.

Sve ove metamorfoze su previše komplikovane i delikatne da bi ih programirala sama larva, ili njena majka, ili bilo koji komarac ili nekakav prvobitni prakomarac. Jedini odgovor koji se nameće je da je komarac stvoren po jedinstvenom projektu od svog Stvoritelja i da sve ove faze prolazi po softveru koji je bez greške upisan u DNK spirali oplodjenog jajašaca.

Za vjernike, odgovor na pitanje stvaranja komarca, kao i svih preduvjeta za to, je jasan:

„Jedno od znamenja Njegovih je stvaranje nebesa i Zemlje i živih bića koja je rasijao po njima; On je kadar da ih sve sabere kad bude htio.“ (Eš-Šura, 29)

SLON

Porodica Slonova se sastoji od dvije žuvice vrste podjeljene u dvije grupe. Slonove možemo vrlo lako prepoznati. Imaju masivno tijelo, veliku glavu s velikim ušima, karakterističnu mišićavu surlu i dugačke kljove. Fosili pokazuju da su se slonovi pojavili u Africi prije oko 60 miliona godina. Surlom su u stanju vrlo spretno rukovati i služe se njome kao i mi rukama. Slonovi su najveće kopnene životinje. Afrički slon može težiti preko 7500 kilograma. Pored Afričkog slona, postoji još i Indijski ili Azijski slon. Nešto je manji od afričke vrste - teži do 5500 kilograma, glava mu je nešto zbijenija, a uši značajno manje. Znanstvenici tvrde su se sve životinje reda Surlaša, pa tako i današnji slonovi, *razvile od nepoznatog pretka* najvjerojatnije veličine svinje. Taj *prvotni slon* je težio oko 120 kilograma i *nije imao niti surlu niti kljove*. Mamuti (rod Lat. Mammuthus) su vjerojatno najveći izumrli predstavnici porodice Slonova. Najveći predstavnik roda Lat. Mammuthus je težio i do 9000 kilograma.

Kao i slučaju komaraca evolucionisti samo pretpostavljaju i nagađaju jer se na web stranici www.prirodopis.com/Animalia, kad je riječ o slonovima, upozorava: „*Evolucijske su veze između slonova i ostalih skupina sisavaca još uvijek predmetom rasprava. Čini se da je poprilično sigurno da su slonovi u najbližoj vezi sa Morskim kravama i Pećinarima. Pojedini izvori spominju i moguću povezanost i sa Surlatim rovkama.*“ Dakle, ne znaju ništa pouzdano!

Svakako da je slonova surla organ koji predstavlja posebnost vrste slonova. U analizi ćemo se koristiti opservacijama Stevena Pinkera (4) eminentnog američkog kognitivnog znanstvenika i popularizatora znanosti poznatog po svojoj teoriji evolucionarne psihologije.

Slonova surla – nevjerovatan i jedinstven organ

Slonova surla dugačka je oko 180 cm i široka, na početku, oko 30 cm, a *ima šezdeset hiljada mišića*. Slonovi mogu upotrijebiti svoje surle za *rušenje drveća*, slaganje debala ili, kad ih se zaposli pri gradnji mostova, pažljivo *polaganje ogromnih klada* u odgovarajući položaj. Slon može *omotati svoju surlu oko olovke i crtati likove na papiru* veličine pisma. Pomoću dva mišićava produžetka na vrhu surle on *može izvaditi trn, pokupiti iglu ili novčić, otčepiti bocu*, otvoriti zasun na vratima kaveza i sakriti ga na gredu ili *uhvatiti čašu toliko čvrsto, a da je pritom ne razbije*, da je samo drugi slon može iščupati. Vrh surle dovoljno je osjetljiv da slon s povezom preko očiju može odrediti oblik i teksturu predmeta.

(4) Mark Ridley, *Evolucija – klasici i suvremene spoznaje*, Zagreb, 2004, str. 398/399

U divljini, slonovi koriste svoje surle za čupanje busenova trave s kojima onda kuckaju po koljenima da bi s njih uklonili prljavštinu, za stresanje kokosovih oraha sa palmi i posipanje svog tijela prašinom. Dok hodaju, slonovi svojim surlama *ispituju tlo* kako bi izbjegli zamke, a njima *kopaju bunare* i iz njih crpe vodu. Slonovi mogu hodati pod vodom preko dubokih rijeka ili plivati kilometrima daleko, poput podmornica, *koristeći pri tom surlu kao cijev za disanje*. Mogu je, također, koristiti i kao šmrk za pranje ako ih tome naučimo. *Pomoću surla slonovi međusobno komuniciraju*, trubeći, brujeći, ričući, zviždeći, predući, klopoćući i lupkajući surlom po tlu, proizvodeći zvuk nalik drobljenju metala. Po surli su raspoređeni receptori mirisa kojima *slon može na više od kilometra nanjušiti hranu* ili pitona skrivenog u travi. Poznato je da slonovi surlu koriste i kod iskazivanja emocija, recimo prilikom uginuća mladunčeta, kad se krdo nježno oprašta od njega milujući ga surlom.

Najbliži živući kopneni rođak slonova je hyrax, mali sisavac, na slici ispod (naravno, tako tvrde evolucionisti), kojeg vjerovatno ne biste razlikovali od većeg zamorca.

Slonovi su jedina živa bića koja posjeduju surlu, taj iznimni organ, za koji smo nabrojali toliko funkcija da je prosto nevjerovatno da jedan jedini organ ima tolike namjene. Do sada vjerovatno niste ni jednog trenutka posvetili razmišljanju o izuzetnosti slonove surle. Barem se zbog nje nije pretjerano uzbudio ni jedan biolog. A trebali su se uznemiriti, naročito evolucionisti, jer se postavlja vrlo logično pitanje: Otkud je evolucija izvadila projekt slonove surle koji nije imao iz čega evoluirati jer nema primjera surle ni prije ni poslije pojave slonova – a vidimo kakvo savršenstvo predstavlja. Ali zamislite sad šta bi se dogodilo *da su neki biolozi slonovi!* Opsjednuti jedinstvenim mjestom koje surla zauzima u prirodi, ti bi se biolozi mogli upitati *kako je ona uspjela evoluirati, s obzirom na to da niti jedan drugi organizam nema surlu, niti bilo šta nalik njoj*. Znanost bi odmah oformila bar dvije škole koje će uraditi „znanstvenu analizu“.

Jedna bi škola mogla pokušati smisliti načine da umanju taj evolucijski jaz. Oni bi prvo istakli da slon i hyrax imaju oko 90 % zajedničke DNK i da, prema tome, baš i nisu tako različiti. Mogli bi reći da surla ne može biti toliko složena kako se obično smatra - možda smo se preračunali u broju mišića. Mogli bi, nadalje, primijetiti da hyrax zapravo ima surlu, ali da smo je nekako previdjeli, pa naposljetku, hyrax ima i nosnice. Iako su pokušaji tih biologa da obuču hyraxa podizanju predmeta pomoću nosnica propali, neki bi od njih mogli razglasiti kako im je uspjelo obučiti hyraxa da svojim jezicima guraju čačkalice, uz primjedbu da je da se slaganje debala na hrpu ili crtanje po ploči razlikuje od toga samo po stupnju složenosti.

Suprotna bi škola, koja ustrajava na jedinstvenosti surle, mogla inzistirati da se surla pojavila najednom, i to kao posljedicu jedinstvene, dramatične mutacije. Ili bi mogli reći da je surla nekako nastala kao automatski nus proizvod razvitka velike glave slona. Oni bi evoluciji surle mogli pridodati još jedan paradoks; surla je apsurdno prekomplicirana, a njezina je koordinacija isuviše dobra za potrebe koje je bilo koji slonovski predak mogao imati.

Ovo su odlični opisi evolucionističke „argumentacije“ koja ima neograničenu maštu kad treba obrazložiti neobrazloživo *što i jeste karakteristika koja evluciju svrstava u pseudoznanost*

Bez obzira da li se radi o komarcu, slonu, ili nečem drugom za vjernike nema nikakve dileme oko toga ko je Stvoritelj:

„Na nebesima i na Zemlji, zaista, postoje dokazi za one koji vjeruju; . i stvaranje vas i životinja, koje je razasuo, dokazi su za ljude koji su čvrsto uvjereni;“ (El-Džasije, 3-4)

Zaključak

Ako će neko zamjeriti što sam, možda, previše ulazio u detalje kod nekih opisa moramo se podsjetiti da je kompleksnost jedne jedine stanice živog organizma ili samo DNK spirale u toj stanici tolika da bi se o njoj mogli napisati tomovi knjiga. Komarac se sastoji od oko pola miliona stanica od kojih svaka ima svoje jezgro i spiralu DNK. Da ne govorimo o tome da bi u detaljnoj analizi morali krenuti do samog kraja (ili bolje rečeno početka) i stići sve do pojedinačnih atoma. Proračuni su pokazali da komarac u sebi sadrži $N = 1.1 \cdot 10^{20}$ atoma (broj 1,1 sa još dvadeset nula iza). Možemo slobodno reći da smo primjere kompleksnosti komarca i surle slona koje smo ovdje pokazali, predstavili vrlo kratko i informativno, samo sa željom da tu kompleksnost uvidite, bez prevelikog ulaska u sve biološke detalje.

Surla je samo jedan primjer kreacije u punom smislu te riječi, kao i mnogi drugi složeni organi poput vida, mozga ili mnogih fascinantnih biološkog rješenja u organizmima ljudi, biljaka ili životinja, ili sofiscitiranih tehnologija, kao što smo pokazali na primjeru komarca. Kad postanemo dovoljno svjesni dubine strukture života i kako on savršeno funkcionira kad su komarac i slon u pitanju dolazimo do nedvojbenog zaključka – život na zemlji i sve vrste, zaključno s čovjekom, koji ima svoju posebnu ulogu, predstavljaju djelo Uzvišenog Tvorca.

Obzirom da smo počeli sa primjerom komarca, završićemo ovaj osvrt na Božije stvaranje još jednim kuranskim podsjećanjem o sićušnoj mušici:

„O ljudi, evo jednog primjera, pa ga poslušajte: ”Oni kojima se vi, pored Allaha, klanjate ne mogu nikako ni mušicu stvoriti, makar se radi nje sakupili. A ako bi im mušica nešto ugrabila, oni to ne bi mogli od nje izbaviti; nejak je i onaj koji se klanja, a i onaj kome se klanja!“ (El-Hadžž, 73)

Na kraju, samo možemo reći riječi stare poslovice: *Sapienti sat - pametnome dosta.*, Ili kako reče jedan moj prijatelj – mozak je kao padobran – radi samo kad se otvori.

Molim Boga Uzvišenog, koji nas je obdario razumom i obavezao nas da ga koristimo, da taj razum otvorimo prema učenju i sticanju znanja kako u oblasti znanosti, tako i u traženju odgovora u Kuranu - Božijoj Uputi za naš ovozemaljski život.